

- 7) Da der i maj 1974 var opræk til nyt folketingsvalg, udfærdigedes et mammutanklageskrift mod mig. Til trods for at hundredvis af Danmarks skrappeste skattefolk, politiembedsmænd og revisorer havde endevendt alt materiale vedrørende mig i de forløbne godt 39 måneder, fremgik det af anklageskriftet, at man ikke på ét eneste punkt havde fundet én eneste »normal« lovovertrædelse at anklage mig for. Hele det omfattende anklageskrift var bygget op på den ene teori, at en række af mig formidlede dispositioner skulle være »fiktive«, eller, som det ordret blev udtrykt, at der ikke »var tale om normale, forretningsmæssige dispositioner, men alene om nogle reelt indholdsløse posteringer i tiltaltes bogholderi.« En sprogligt så upræcis gummiformulering burde selvsagt ikke i en retssag kunne udgøre den eneste krumtap for en alvorlig strafferetlig anklage. Selvsagt må den, der skal forsvare sig mod et straffekrav, have langt mere håndfast udmøntede anklager at forsvare sig imod. Når man, som den danske stat gjorde, forsynder sig mod dette fundamentale krav, får straffeprocessen en uacceptabel slagside. Da domstolen kan lægge alt og intet ind i de citerede ord, er rimelig tilrettelæggelse af forsvaret gjort til en umulighed. Anker Jørgensen erklærede sig snart (5. juni 1974) offentligt om skyldspørgsmålet ved uden ringeste antydning af forbehold at erklære mig som »Danmarks største skattesnyder«. Han og andre på ledende danske poster udtrykte gang på gang deres forventninger om og sikkerhed for, at jeg ville blive idømt en alvorlig fængselsstraf. På dette grundlag blev der i juni 1974 »håndplukket« et dommerkollegium mod mig, bl. a. ud fra den grundopfattelse, at ingen måtte være fra mit politiske parti (en dommer blev efter det oplyste valgt af Anker Jørgensens parti, en anden af socialistisk folkeparti).
- 8) Den 3. december 1974 nægtede den danske højesteret at lade straffesagen påkendes af en jury til trods for, at den danske lovgivning – til opfyldelse af et påbud i tidligere grundlov – foreskriver, at politiske straffesager skal afgøres af jury. Der er ingen tvivl om, at denne grundlovsbestemmelse – der altså stadig står i den

danske retsplejelov – har som sit afgørende hovedformål at beskytte mod embedsmandsdommere de oppositionspolitikere, som kritiserer embedsmandsvældet, og en sådan kritik er ingensinde i Danmarkshistorien fremsat med så stor styrke, som det er sket fra min side. Det var derfor åbenbart for enhver, at jeg ikke af en embedsmandsdommer kunne opnå tilstrækkelig retssikkerhed. Aldrig har embedsmændene haft en så strålende privilegieudvikling som trettenåret op til, at mit parti kom i parlamentet. Jeg er hovedeksponenten for de eneste, der effektivt har angrebet deres lønforspring og andre urimelige fordele. Derfor deler danske embedsmænd det glødende had til mig, som næres af Anker Jørgensen og andre toppolitikere, hvis partier jeg har ødelagt.

Derfor kan jeg aldrig forvente nogen fair rettergang, når danske embedsmænd skal sidde til doms over mig. Dertil har jeg sat deres lidenskaber i alt for stærkt sving i den i embedsmandskredse i den nuværende generation mest diskuterede – og mest fordømte – bevægelse, som jeg har stiftet og ledet, og om derfor i daglig tale er knyttet uløseligt til mit navn. Dybt i deres bevidsthed har uafbrudt siden 30. januar 1971 været rodfæstet, at jeg er en fare for dem. Det er en illusion at tro, at de kan frigøre sig derfor. Sagen er rent politisk, og den kan kun afgøres ad politisk vej. Dens eneste indhold er brydningen mellem gammeltænkning og nytænkning. Om indkomstskattesystemet kan bestå eller ej under nutidens samfundsforhold. Vi har bl. a. forhenværende finansminister Poul Møllers og nuværende statsskattedirektør Hans Vesterbergs ord for, at hvis jeg ikke bliver stoppet, vil indkomstskatten bryde sammen. Heroverfor må retsindige myndighedspersoner selvsagt være neutrale og kølige og overlade til folketingsret at afgøre, hvordan lovene i den anledning eventuelt må ændres. I stedet har man altså misbrugt sine myndighedsbeføjelser til – bl. a. gennem straffesag – at søge at meje min person ned.

9) Min skatteretkyndige forsvarer blev den 18. februar 1975 chikaneret ud af sagen.